

מראש הגג (מימין)

האם הרוסים במרכז

לים שנמצאים כאן, אמר הרמן מדרר, החבר בוועד המארגן. "הוא לא הצליח למצוא עבודה במיקצוע שלו, וגם לדי-רה לא הצליח להגיע. כבר שנתיים שהוא גר כאן, מבלי שיוכל להסתדר בחיים ולצאת מכאן. הוא לא הצליח לשאת את המצב המשפיל הזה, ולכן התאבד. אבל יש פה במרכז הרבה עולים-חדשים, שסובי-לים בדיוק מאותן הבעיות ולא מת-אבדים".

הכיסים

הריקים

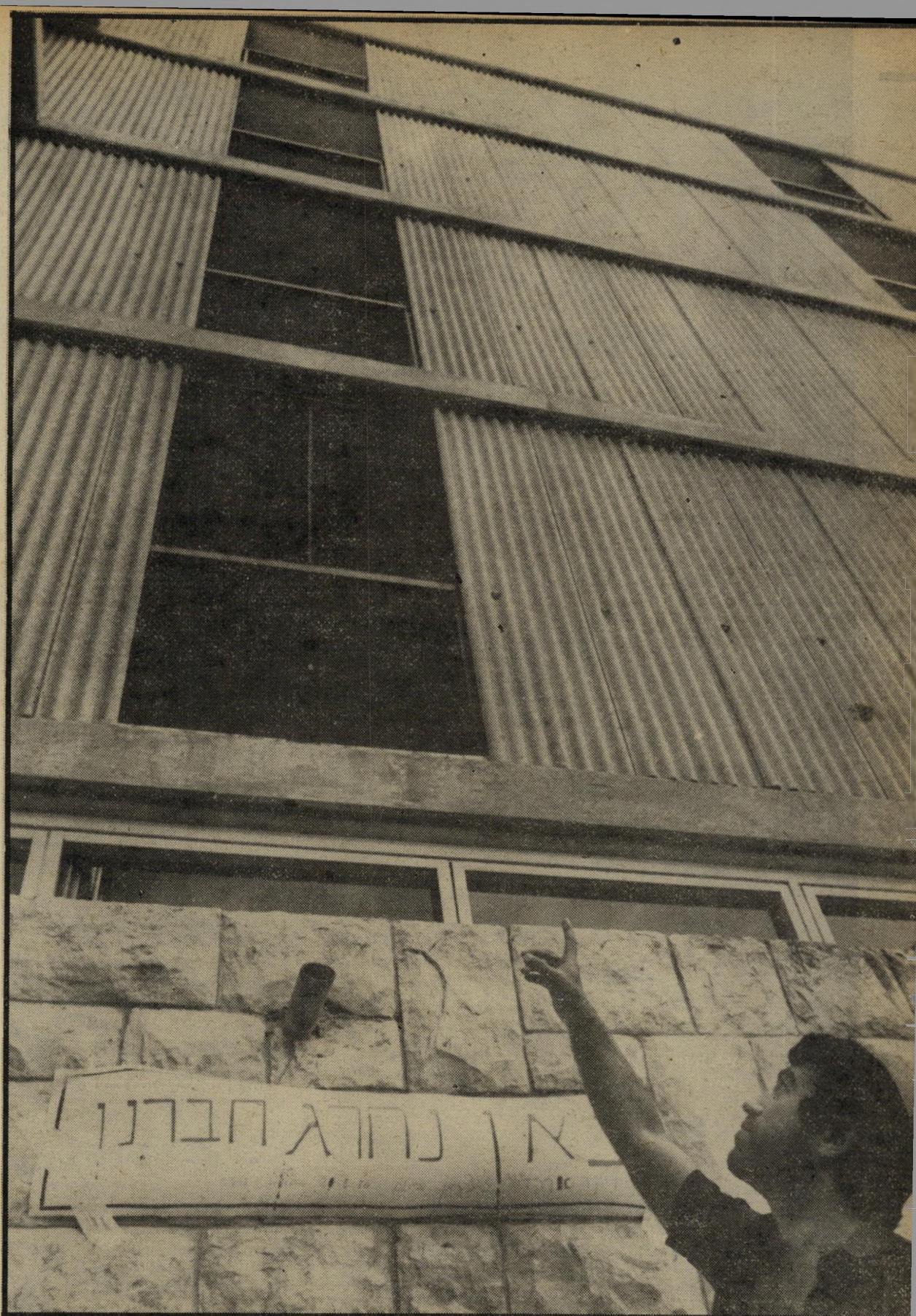

מישפחתו של מדרר (50), המונה שישה נפשות, עלתה לארץ מקייסניב בכרית-המועצות לפני כשנתיים. מאז מת-גורת המישפחה במרכז-הקליטה. הרמן, שכנאי גז במיקצועו, לא הצליח למצוא עבודה מתאימה והוא מועסק עתה כאינ-סטטור. לבני המישפחה אין עדיין דירה משלהם.

"עד היום אנחנו גרים באותו החור, קבל הרמן מדרר. יש לנו פה, במרכז-קליטה, שני חדרים. כל הרכוש שהבאנו מרוסיה נמצא במחסן. כאן אנחנו חיים בתת-תנאים. הפקידים של הסוכנות ומי-רד-הקליטה שולחים אותנו מהאחד לשני, ואיש אינו מנסה לפתור את הבעיות שלנו.

"מה שכואב לנו יותר מכל, זה שמתייחסים אלינו כמו אל טפילים. אחת הנשים הזקנות כאן ביקשה מילדי השכנים שלא יעשו רעש. הם אמרו לה, זאת המדינה שלנו, ההורים שלנו משלמים את הלחם שאת אוכלת, תסתלקי מפה! למרות שלא כולם מתנהגים ככה, אני יודע שיש גם הרבה שחושבים כך. מתייחסים אלינו כמו אל בני חורגים.

"יש עולים שבאו מאמריקה ושהביאו איתם הרבה כסף. להם קל להסתדר. מי שבא מארץ קומוניסטית מגיע לארץ בכי-סים ריקים. לכן הוא מבקש עזרה. אין לנו ברירה. אנשים לא מבינים את זה. הם לועגים לנו ואומרים שאנחנו מגיעים ודורשים מייד וילה וולוו. כן, שמעתי הרבה פעמים שאומרים לי את זה, גם מאחורי הגב וגם בפנים. אני אומר: לא צריך וילה, לא צריך וולוו. תנו לנו

ויולה וולוו

"מפונקים!"

סנדי ארון, עולה מארץ צות-הברית שכמעט טולקה עם בני מי-שפתה על-ידי השובתים, סבורה כי העולים החדשים השובתים, הם מפונקים.

רק עבודה מתאימה, דירה סמוכה למקום העבודה וקצת יחס אנושי. יותר אנחנו לא צריכים".

מרבית הדיירים במרכז-הקליטה בי-חיפה באו מברית-המועצות. במקום מתגוררת גם קבוצה גדולה של עולים מדרום-אמריקה ועוד כמה עולים מתור-כיה, רומניה וארצות אחרות. הקבוצה ה-

להם שאין לנו לאן ללכת, אבל הם לא רצו לשמוע. אני נעשיתי ממש היס-טרית. זה היה משהו נורא. "למזלנו, התערבה בחורה אחת לטור-בתנו, היא שיכנעה את השובתים שאי-אפשר לזרוק אותנו. ככה סתם. לרחוב. בזכותה נתנו לנו לבסוף להיכנס. הבחור רה הזאת לקחה אותנו תחת חסותה. היא דאגה שנקבל שני חדרים במרכז. בלי עדיה לא היינו מסתדרים. אנחנו מודים לה מאוד".

מרד העולים החל כמה שעות אחרי שארקדי זיצרמן, מהנדס-נפט במיקי-צועו, התאבד בקפיצה מקומה העליונה של מרכז-הקליטה. בראש המרד עומדת ועדה של שיבעה מדיירי המקום. "לוי-צרמן היו אותן הבעיות כמו להרבה עור-

ניהול המקום לידי ועד שבחרו בעצמם. בפתח הבניין, המאכלס כ-220 מישפחות עולים, הוצבו מישמרות, שמנעו את כני-סת העובדים ונציגי המוסדות המטפלים. לתוך קלחת הזו נקלעה מישפחת ארון מארצות-הברית. אייוק ארון ואשתו סנדי עלו לישראל מניו-יורק לפני חודש, יחד עם שני ילדיהם. הם נשלחו תחילה לאול-פן בקיבוץ, ומשם נתבקשו לעבור למרכז הקליטה בחיפה. ביום הראשון שעבר הגיעו בני-המישפחה למרכז, שבו נערי-כה להם קבלת-פנים מבישה מצד דיירי המקום.

"לא הבנתי מה קורה", סיפרה סנדי המומה. "פתאום התנפלו עלי אנשים מכל הצדדים וגירשו אותנו מהמקום. ממש לא ידענו מה לעשות. ניסינו להסביר

"ה חיצה! היום לא מקבלים עור-ליס-חדשים!" בקריאה זו סולקה השבוע מישפחת עולים מארצות-הברית. שהגיעה למרכז-הקליטה בחיפה. בני ה-מישפחה לא האמינו למשמע אוזניהם. אולם תדהמתם גברה עוד יותר, כאשר הסתבר להם כי האנשים העומדים בפתח המרכז ומגרשים אותם, אינם כלל פקידי מישרד-הקליטה והסוכנות. היו אלה דיירי המקום, עולים-חדשים אף הם, שהשתל-טו על הבניין.

פרשת התאבדותו של העולה החדש מברית-המועצות, ארקדי זיצרמן (57), היס-עירה את חבריו במרכז הקליטה על-ישם-אבא חושי, בקרית-אליעזר בחיפה. הם הכריזו על שביתה, סילקו את עובדי הסוכנות ומישרד-הקליטה והעבירו את